

[H. P. Johansen.]

og det Princip, der ligger til Grund for Indførelsen af Skolelæger, er baade kendt og anerkendt. Det er det, som ogsaa den højtærede Minister nævnte, at det er bedre at forebygge end at helbrede, og det er ogsaa billigere. Dertil kommer, at skal man bekæmpe en Sygdom, saa gælder det om at være opmærksom paa den i god Tid, og det er jo en Kendsgerning, at mange af Landets Skolebørn lider af Sygdomme, som hverken Forældrene eller Sygekassen har faaet Øje paa. Jeg kan nævne et Eksempel, der ganske vist ligger nogle Aar tilbage i Tiden, men Forholdet er sikkert ganske det samme i Dag. Eksemplet er dette: en Skolelæge i Jylland oplyste, at ved en Købstadsskole var der et Aar indskrevet 128 Børn i 1ste Klasse, men ved Skolelægens Undersøgelse viste det sig, at ikke engang en Trediedel kunde siges at være helt raske, og at næsten Halvdelen maatte henvises til Lægebehandling. Samme Skolelæge oplyste, at det var betegnende, at saa godt som ingen af Børnenes Forældre havde været opmærksom paa, at deres Børn fejlede noget.

Jeg kunde fristes til at nævne et andet Eksempel, hvor man har undersøgt 8 000 Skolebørn i 7—8 Aars Alderen. Det oplyses, at 130 havde Hjertefejl, at næsten 1 000 havde Svagheder med Hensyn til Syn eller Hørelse eller Taleorganer, og en stor Part af de andre Børn udviste andre sygelige Tilstande, ligesom en hel Del af dem viste sig at være undervægtige. Ogsaa dette Eksempel ligger lidt tilbage i Tiden, men der al Grund til at antage, at Forholdene snarere er ringere end bedre i Dag, og naar Forholdene er saadan, kan man vistnok sige, at der ikke blot er Grund til at indføre Skolelæger, men at det ogsaa haster med at faa det gennemført. Jeg vil oprigtig haabe, at Kommunerne ikke vil udskyde Sagen til 1. April 1949, som er den Tidsfrist, der er angivet i Loven, hvorefter Kommunerne skal gennemføre den Ordning, der her er Tale om. Og man kan vist heller ikke paapege, at der skulde være nogen tvingende Grund til at udskyde Spørgsmaalet saa længe. Det er i hvert Fald ikke nogen stor Udgift, der er Tale om for Kommunerne. Det drejer sig kun om nogle faa Kroner pr. Barn, og hvis de har Forstaaelse af Sagen og Vilje til at overvinde de praktiske Vanskeligheder og foretage de Nyskaffelser, som Reformen medfører, kan det ret hurtigt lade sig ordne. Jeg vil indrømme, at jeg synes, det er en lidt lang Betænkningstid, Kommunerne faar, naar

man giver dem en Respit paa 3 Aar, inden Loven skal være gennemført.

I øvrigt skal jeg ikke komme ind paa Enkeltheder. Lovforslaget har nu i næsten 2½ Maaned været til Behandling i Folketinget, og der er al Grund til at formode, at det har faaet en meget grundig Behandling; det er ogsaa enstemmigt vedtaget i Folketinget. Desuden venter jeg, at ogsaa Landstinget vil se lidt paa Lovforslaget i et Udvalg, selv om jeg haaber, det vil blive et meget kort Udvalgsarbejde. Dertil kommer, at jeg paa Forhaand ved Gennemlæsning af Lovforslaget ikke har stødt paa Ting, jeg ønsker at fremføre væsentlige Indvendinger imod. Jeg vil derfor slutte med at takke Ministeren for Lovforslaget, idet jeg haaber, det hurtigt bliver vedtaget her i Rigsdagen. Jeg haaber ogsaa, at Loven hurtigt vil blive anvendt ude omkring i Skolekredsene, og med disse faa Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til en velvillig Behandling her i Landstinget.

Esther Malling Pedersen: Vi er jo vant til adskillige hinanden modstridende Ting i denne Verden, som Menneskene har indrettet sig i, ogsaa denne, at man samtidig med, at man sætter alt ind paa at opfinde de mest effektive Metoder til at slaa hinanden ihjel, sætter alt ind paa at gøre den opvoksende Slægt saa sund og levedygtig som muligt. Vi her i Danmark ønsker ikke at være med i det første Kapløb, men vi ønsker i høj Grad at være med i det sidste, og det Lovforslag, vi behandler her i Dag, er et Led i de Foranstaltninger, som skal sætte os i Stand til at hævde vor Stilling paa en smuk Maade i dette Kapløb.

Den Udvikling, som er foregaaet i Retning af, hvad vi kan kalde det moderne, og den Maade, hvorpaa hele vort Samfund efterhaanden opbygges, har jo ført med sig, at en meget stor Del af de Omraader, som før hørte Hjemmene til, nu efterhaanden overtages og varetages af Samfundet, og det er sikkert umuligt at arbejde imod denne Udvikling. Den har blandt andet ført med sig, at Børnene tilbringer en meget, meget stor Del af deres Tid uden for Hjemmet, dels i forskellige Samfundsinstitutioner, som oprettes med Henblik paa dem, dels — og først og fremmest naturligvis — i Skolerne. Det vil altsaa sige, at Hundreder, ja Tusinder af Børn lever deres daglige Liv tæt op ad hinanden, og derfor viser det Ansvarsfølelse fra Samfundets Side, naar det siger: naar dette er Tilfældet, maa vi sørge for, at Samfundet garanterer, at de sunde Børn ikke dagligt